

[Finansministeren.]

nemførelse af maskinafskrivningerne, hvis man fik den afviklingsordning, som der er stillet ændringsforslag om fra min side.

Derfor synes jeg, det er forkert at gøre dette spørgsmål til et spørgsmål om principper. Jeg vil da gerne konstatere det fremskridt, der er sket, nemlig at et pænt flertal i dette ting i og for sig er enig om, at denne adgang til afskrivning på bindende kontrakt bør ophæves. Det er ikke det eneste, jeg ønsker at konstatere i dag. Jeg er klar over, at man ikke fra de 3 partier, radikale, venstre og konservative, kan gå ind for lovforslaget, således som det nu foreligger, og det må jeg bøje mig for, men jeg er alligevel glad for det fremskridt, der er sket i erkendelsen af de problemer, vi her taler om.

Stetter: Forhandlingen omkring dette lovforslag har været vanskelig. Fremgangsmåden har været uklar; det har været svært for os egentlig at få klargjort, hvad regeringen ville med dette lovforslag. Det forekommer mig, at finansministeren med sine udtalelser her har gjort det endnu vanskeligere at gennemføre denne forhandling på en bare nogenlunde respektabel facon.

Den fremgangsmåde, som regeringspartiet har anvendt, er heldigvis særdeles sjælden. For folketingets skyld vil jeg håbe, at vi ikke får så forfærdelig mange gentagelser, men det forekommer mig, at det bliver meget vanskeligt, når finansministeren nu står og tramper rigtig godt i tingene heroppe fra folketingets talerstol.

Finansministeren vil påstå, at der er sket noget afgørende i perioden fra lovforslagets fremsættelse og til denne anden behandling, nemlig det afgørende, at der er indgået et forlig mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti om en sparepolitik. Ja men baggrunden for dette forsøg på at begrænse statens udgiftsstigninger er jo, at man håber ved at føre mere kapital og mere arbejdskraft over til produktion og til eksport at få vendt den uheldige udvikling.

Det, der sker med dette lovforslag, er det

stik modsatte, nemlig at regeringen dræner de private arbejdspladseres pengekasser, eller kassekreditter er det som regel, for ca. 1.200 mill. kr. over en 4 års periode ifølge ministerens egen oplysning. Der er ingen logik eller konsekvens i regeringens såkaldte erhvervs politik, absolut ingen.

De bemærkninger, ministeren er kommet med om, at der skal være en rimelig kontrol, er så tilpas runde, at alle kan være enige heri, men når ministeren siger, at ligningsdirektoratet har udtalt sig på en sådan måde, at man skulle mene, at der snydes groft med denne ordning, må jeg tilbagevise denne påstand. Det står ikke nogetsteds i de bilag, som er kommet udvalgets medlemmer i hænde. Det er i øvrigt, synes jeg nok, en grov beskyldning at fremsætte mod en lang, lang række personer, en stor gruppe af virksomhedsledere, som udnytter disse regler på en ganske legal forretningsmæssig måde.

Men alle disse bemærkninger fra finansministeren kan ikke skjule den kendsgerning, at der sker en voldsom begrænsning i de private arbejdspladseres likviditet, i deres mulighed for at disponere nogenlunde frit. Det sker på et tidspunkt, da vi har kreditloft, da vi har vanskeligheder med overhovedet at skaffe penge til den nødvendige udvidelse, som skal finde sted, og til de stigende omkostninger, som virksomhederne bliver udsat for.

Jeg mener, at der er grundlag for, at ministeren overvejer stillingen endnu en gang med hensyn til dette lovforslag. Det er og bliver et særdeles skadeligt forslag, som ikke alene angriber virksomhederne, men også disses medarbejdere.

Jens Peter Jensen: Jeg noterede mig, at den højtærede finansminister mente, at der var indtrådt en ændring i situationen fra første behandling af dette lovforslag til nu, og at denne ændring i situationen skulle bestå i, at der nu er kommet spareplaner og gennemført spareforanstaltninger.

Jeg må rigtignok gøre opmærksom på, at der ikke er nogen sammenhæng imellem